

ROBINÉ VAN OLFFEN

HET HART VAN HET WOUDE

MAYA'S ERFGENAAM

RB

Het hart van het woud

ROBINE VAN OLFFEN

HET
HART
VAN HET
WOUDE

MAYA'S ERFGENAAM

© 2024, Robine van Olffen

Eerste druk: april 2024

Redactie: Sanne Wijnands; Denise Marinus; Simone Lier

Omslagontwerp: Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: Storm Designs

Illustratie schutblad: Villa Grafica

Young Adult Fantasy

NUR 334

ISBN 9789083085050

ISBN 9789083085081 (e-book)

www.rebelbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Aan mijn prachtige meisjes. Kinderdromen kunnen werkelijkheid worden.
Blijf daarom altijd dromen en geef nooit op.*

Iliona.

Eén voor één opende ze haar ogen. Ze was nog niet helemaal wakker. De duistere kamer leek te draaien.

Iliona.

Met een ruk schoot ze rechtop in bed.

‘Ja?’ antwoordde ze naar het donker, maar er volgde geen antwoord. Ze keek om zich heen en kneep haar ogen tot spleetjes. Alles leek zwart, ze zag maar weinig. Slechts het wittige licht van de maan scheen door het kleine raam. Veel verlichtte het niet.

In het bed niet ver bij het hare vandaan herkende ze Mara. Haar iets oudere vriendin lag onder een deken. Haar borstkas ging zacht op en neer. Iliona wist vrijwel zeker dat Mara sliep.

Eén voor één schoof ze haar benen van het bed. Haar voeten bungelden boven de grond en ze twijfelde nog steeds of ze het

werkelijk had gehoord.

Was het misschien een droom geweest?

Iliona.

Vastberaden sprong ze haar bed uit. Nee, het was geen droom. Ze keek nog eens goed om zich heen, maar op Mara na was er niemand. Onzeker schuifelde ze naar het raam. Op haar tenen kon ze net boven de vensterbank naar buiten kijken.

In de verte scheen een gek licht. Het leek wel groen, al had het ook iets weg van blauw. Zonder te beseffen waarom, wist ze direct dat ze ernaartoe moest. Alle twijfel verdween uit haar lijf en vastberaden glipte ze het kleine kamertje uit.

De kloostergangen waren nog donkerder dan haar kamer, maar ze kende de weg op haar duimpje. Ze woonde haar hele leven al in het klooster, en dat was inmiddels toch zes zomers. Ze wist zeker dat ze zelfs met gesloten ogen de voordeur zou kunnen vinden.

Voorzichtig tuurde ze door de lege gangen. Er was geen teken van leven te zien. De zusters sliepen vast nog diep. Toch wipte ze op haar tenen, om daarna geruisloos naar de voordeur van het klooster te rennen.

De stenen vloer voelde koud onder haar blote voeten. Koud, schurend en zelfs vochtig. Dat gebeurde altijd 's nachts.

Het duurde niet lang voordat ze de voordeur bereikte. De deur zat niet op slot, dat zat hij nooit, dus ontsnapte ze zonder moeite. Buiten werd ze direct door een koele bries begroet. De wind leek haar te strelen en er trok een rilling over haar rug.

Ze droeg haar pij, maar het kledingstuk bood niet veel warmte. Toch zette ze vastberaden door. Het licht in de verte leek feller te worden.

Toen ze ook de muren was ontglipt, zag ze het licht in volle glorie. Het kwam van het woud vandaan, niet ver van het klooster. Ze was weleens eerder in het bos geweest, maar nooit alleen. Enkel samen met haar zusters, als ze kruiden moesten plukken

of paddenstoelen moesten verzamelen.

Het licht flikkerde zacht en Iliona zette een stap naar voren. Het koele gras was nat. De dauw kietelde tussen haar tenen en even kwam er weer twijfel bij haar naar boven.

Iliona, hoorde ze de zachte vrouwenstem opnieuw.

Vastberaden kwam haar lichaam in beweging. Op haar tenen rende ze naar het licht toe. De tocht naar het bos, die zeker tien minuten duurde, leek oneindig. Maar met iedere stap die ze dichterbij kwam, leek haar hart sneller te kloppen. Het was net of ze geen keuze had. Alsof haar lichaam de keuze voor haar had gemaakt.

Ze moest naar het licht toe. Naar de vrouwenstem.

Iliona wist dat haar zusters het niet leuk zouden vinden als ze erachter kwamen dat ze was weggeglip. Toch maakte ze zich er geen zorgen over. Het leek net of er een geruststellende arm om haar schouders lag. Een arm die haar vertelde dat het goed was. Dat ze de juiste keuze maakte door naar het licht te gaan.

Ze hield bij de bosrand stil. Het felle licht leek diep vanuit het bos te komen, waardoor de bomen zwart waren. Gehuld in hun eigen schaduw.

Iliona keek nog een keer om zich heen. De fonkelende sterren en halfvolle maan gaven licht boven de boomtoppen. Het was een indrukwekkend gezicht.

Ze sloeg haar armen onzeker om zich heen. Zou ze terug naar het klooster gaan? Als ze zich nu omkeerde, was ze thuis voor haar zusters haar misten.

Kom naar me toe, Iliona.

De stem was zacht en haar lijf vulde zich met een onbekende warmte.

‘Wie ben je?’

Kom naar me toe, Iliona, herhaalde de stem.

Iliona knikte, al was er niemand die haar kon zien. Ze zette een eerste stap en voelde afgebroken takken, scherpe steentjes

en nat mos onder haar voeten. Toch zette ze door, op weg naar het licht. Het licht dat haar riep, vanuit het hart van het woud.

1

ILIONA

Zes jaar later

Het gras kietelt de blote benen onder mijn pij. De groene sprietjes zijn besprenkeld met druppeltjes dauw. Met mijn handen om mijn knieën gevouwen staar ik naar de zonsopgang. De zon rijst in een schitterende vuurzee van roze en geel aan de hemel. Een koele bries blaast door mijn haren en streelt mijn nek.

Ik gaap en strek mijn stijve benen. Ik weet dat ik weer naar huis moet gaan, maar ik heb geen zin. Thuis wacht er vast een preek op me.

De hele nacht ben ik in het bos geweest. Urenlang heb ik naar de sterren gekeken. Daarom ben ik de tijd volledig vergeten. De sterren verdwenen langzaam en ik was zo onder de indruk daarvan, dat ik vergat op tijd naar huis te gaan.

Ik mag niet zonder toestemming of toezicht het klooster verlaten. De zusters zijn volgens mij nog steeds boos op mij door die ene nacht, zes jaar geleden. De nacht dat ik voor het eerst naar het bos ging, al heb ik er geen herinneringen meer aan. Ze vonden me pas een hele dag later. Gewond, koud. Ze willen vandaag de dag nog steeds weten wat ik in het bos te zoeken had, maar ik weet het niet. Het enige wat ik weet, is dat er een vreemd licht gloeide. Toen werd ik wakker, in een bed in het klooster.

De enige keuze die ik nu nog heb, is afwachten tot de dageraad. Dan zal ik proberen me ongezien te mengen tussen de wakker wordende priesteressen. Met een beetje geluk kan ik naar

mijn handenarbeidles toe glippen zonder gezien te worden.

Met gestrekte armen raak ik mijn tenen aan. Mijn lichaam rekt zich protesterend uit. Dan ren ik naar het klooster, dat aan de horizon kleiner lijkt dan het in werkelijkheid is. Het is gigantisch. Eeuwenoud, zeggen de andere priesteressen. Omringd met dikke kloostermuren waar twee torens boven uitsteken.

Naast me ontkiemen de nieuwe velden. We hebben lange tijd enkel haver en granen ingezaaid. De grond moest worden gevoed, zodat we nu weer vruchten kunnen verbouwen. Tomaten, pompoenen en courgettes. Stuk voor stuk verfrissende afwisselingen van de eentonige haverpuree die ik inmiddels goed zat ben.

De opkomende zon werpt een sluier over het klooster. Een gloed van roze en oranje kleurt de donkere stenen lichter. Het gebouw is al flink wat jaren niet opgeknapt of schoongemaakt, maar is nog steeds adembenemend mooi in de ochtendzon. De planten kruipen steeds hoger door de vochtigheid van de muren.

Ik woon al mijn hele leven in het klooster. Als jong meisje ben ik, net als veel andere meiden, hiernaartoe gebracht. Wie mijn ouders zijn weet ik niet, maar dat weten de meeste priesteressen niet. Meestal worden we uit armoede gebracht, of omdat we weeskinderen zijn. We krijgen geen achtergrondverhalen mee. Het klooster is ons thuis. Tijd die we daarvoor elders doorbrachten telt niet meer. Dat is niet belangrijk.

Bij de muren van mijn thuis druk ik mijn rug tegen de koele stenen. Ik hurk tot mijn kruin op dezelfde hoogte is als het bosje dat naast de westelijke provianddeur staat. Zo verstop ik me altijd.

Zoals ik vaker heb gedaan, wacht ik tot een van de priesteressen de deur opent om afval weg te brengen. De deur grenst direct aan een van de kloosterkeukens. Zodra de priesteres op veilige afstand van de ingang is, glip ik door de openstaande deur naar binnen.

Kiara, de priesteres die al sinds jaar en dag de keukens leidt, staat met haar rug naar me toe. Ze heeft een schort voor haar pij geknoopt en draagt haar grijzende haren in een lage paardenstaart. Op haar hoofd heeft ze een kap gebonden, om haar haar uit het eten te houden. Alleen de kokkinnen dragen hoofddoeken, de andere priesteressen niet. Enkel onze pijen laten zien dat we priesteressen zijn.

Stapvoets sluip ik richting de deur die naar de gang leidt.

‘Je bent wel erg laat vandaag,’ zegt Kiara plots. Er klinkt verwijt door in haar stem. Ze draait zich niet naar me toe.

Ik slaak een teleurgestelde zucht. ‘Hoe wist je dat ik het was?’

‘Jij bent de enige die de regels zo stoutmoedig negeert,’ antwoordt ze. ‘Rana’s straffen lijken je niet af te schrikken. Wat drijft je toch steeds het bos in, ondanks het gevaar?’

Ik schud tevergeefs mijn hoofd; ze heeft zich namelijk nog steeds niet naar me toegekeerd. Rana is onze leidster, de hogepriesteres. Ze wordt altijd boos als ik stiekem uit het klooster ontsnap. Ze is bang dat ik weer gewond raak, maar ik weet goed wat ik doe. Ik ken iedere boom en ieder meer. Er is geen veiliger plek dan in mijn woud.

Kiara veegt haar handen af aan de zijkant van haar schort. ‘Je hebt geluk dat ik alleen in de keuken sta, Iliona.’ Haar stem is, ondanks het eerdere verwijt, lief en zacht. ‘Wat kan ik doen zodat je stopt jezelf in gevaar te brengen?’ Nu keert ze zich wel naar me toe. De blik in haar ogen is doordringend. ‘Wat als er opnieuw iets met je gebeurt? Denk je dat ik mezelf dat dan kan vergeven?’ Ze klinkt verdrietig.

Schuld overspoelt me. ‘Maya zal mij altijd beschermen.’

Maya is de Heldin die we volgen. De vrouw die wij, als priesteressen, vertegenwoordigen.

Kiara glimlacht, maar haar ogen doen niet mee. ‘Maya heeft een plan voor je, dat is iets wat zeker is. Maar je weet best dat Maya jou ook een vrije wil heeft gegeven. Als jij jezelf nutteloos

in gevaar brengt, is zelfs zij niet bereid je te helpen.'

In vier stappen staat Kiara bij me. Ze legt haar hand op mijn rechterwang – de wang met mijn litteken. Het litteken dat ik zes jaar geleden in het woud heb gekregen. 'Je bent levend bewijs van de pijn die je kunt hebben ondanks een zegen van de Gestorvene.'

Ik krimp zachtjes ineen bij de bijnaam van mijn Heldin. Maya wordt ook wel de Gestorvene genoemd, omdat ze eerder is gestorven dan de andere Helden en Heldinnen. Maar voor mij voelt ze niet dood. Het is een bijnaam die niet bij haar past.

'Maar ik ben nog nooit gevaar tegengekomen,' verdedig ik mezelf. 'Ik kom maar zelden jagers tegen en iedere keer als dat gebeurde, heb ik me op tijd verstoppt. Wilde zwijnen komen niet op me af en beren zitten veel dieper in het bos dan ik ooit kom. Ik weet goed wat ik doe.' Trots sla ik mijn armen over elkaar.

Kiara's stem verzacht. 'Je bent nog maar twaalf, Iliona. Ik herinner me nog goed hoe klein je was toen Rana je in het bos vond.' Haar ogen weerspiegelen een mengeling van moederlijke bezorgdheid en trots. 'Kun je niet nog wat jaartjes wachten?'

'Ik weet goed wat ik doe,' herhaal ik mezelf koppig.

Kiara snuift en laat mijn gezicht los. Ze loopt bij me vandaan, terug naar haar pan.

De westelijke keuken is de kleinste. Er zijn twee fornuizen, waar genoeg hout onder past voor een aantal uren warmte. Verder zijn er drie tonnen met vers water en een brede, houten tafel waar groenten op gesneden worden. In een hoek staat een oude karn, maar volgens mij wordt die al jaren niet meer gebruikt. Het karnen gebeurt vaak in de zuidelijke keuken, de grootste keuken.

Het klooster heeft meerdere keukens, maar omdat de instroom van nieuwe priesteressen steeds minder wordt, gebruiken we er nog maar twee. De derde is gesloten.

'Ren maar snel naar je lessen toe,' zingt Kiara nadat ze tevreden uit de pan proeft. 'Rana zal je vanzelf weer uit de les halen.'

Ik kreun vol ongenoegen. ‘Alsjeblieft, Kiara, zeg niets tegen Rana.’

Kiara roert in de pan. ‘Je weet net zo goed als ik dat Rana er toch wel achter komt. Ga, vlug, voordat je straf erger wordt omdat je ook je lessen hebt gemist.’

VOOR DE REBELLEN

Op de hoogte blijven van de mooiste nieuwe boeken,
onze auteurs en meer? Schrijf je dan in voor de Rebel
Books nieuwsbrief!

RB | REBEL
BOOKS